DÖRNYEI KÁLMÁN

YABBAGABB és a ZSARNOKI SZEMLÉLŐ

Nemrég történt, hogy Yabbagabb, a mágusharcos sikeresen kikecmergett a félreértés szülte kelepcéből. Ortodox, ördöggyűlölő városiak – járkáló ládája miatt – boszorkánynak titulálták, és halottidézéssel gyanúsították meg. Főhősünk addig-addig kiáltozott, sipákolt, érvelt ártatlansága mellett, és fohászkodott az istenekhez, míg végül sikerült kompromisszumot kötnie a polgárokkal. A bírói ítélet szerint:

– A sátáni erő nem eme halandóban lakozik, hanem a láda képezi a gonosz, ördögi hatalom forrását – kántálta a pap.

Így Yabbagabb ép bőrrel nézhette végig a kedvenc ládája elégetését. Miután történetünk hőse megúszta a máglyára vetést, öles léptekkel hagyta maga mögött a barátságtalan várost.

Sötét rengetegek, fenyegető hegyormok, gyilkos láperdők keresztezték útját, míg végül a megerőltető vándorlás után Murdarba, a kalandorok városába érkezett. Végigballagott a főutcán, melyet a város uráról, VII. Benedictről neveztek el, majd belevegyült a piactéren kavargó tömegbe, és hagyta, hadd sodródjon a hömpölygő forgataggal. Zajok és színek őrült kavalkádján át, csepűrágók és zsonglőrök, kötéltáncosok és kígyótáncoltatók, kardnyelők és tűzevők között vezetett az útja. Megállt egy pillanatra és elhatározta, itt ebben a nyüzsgő és hatalmas városban megcsinálja a szerencséjét. Eltökélt szándéka volt, hogy a lehető legveszélyesebb küldetést fogja elvállalni, és nem elégszik meg néhány bamba mumus felaprításával, vagy egy gonosz sárkány fogságába esett királykisasszony kiszabadításával. Tán még tovább szőtte volna nagyra törő terveit, de hirtelen három pónilovas törpe csörtetett el mellette teljes harci pompában, és majdnem fellökték a vigyázatlanul álldogáló Yabbagabbot.

– Félre paraszt, mert eltaposunk! – kiáltotta utána mindőjük közül a leghosszabb szakállú törpe. Mágusharcosunk káromkodni akart, azonban a három lovas figyelemre se méltatva őt, tovavágtatott. Yabbagabb nem volt haragtartó ember, inkább csak a kíváncsisága miatt követte a törpéket. A keleti piactéren a legnagyobb sátor előtt szálltak le hátasaikról, majd egy fehércsuklyás öregemberrel folytatott rövid párbeszéd után, beléptek a sátor egyetlen kapuján.

Yabbagabb is odament az épülethez, melynek bejárata előtt a fehércsuklyás öregember állt karba tett kézzel.

– Üdv, öregapó! – kezdte barátságosan. – Megtudhatnám, milyen titkot rejt a sátor belseje?

– Nincs abban semmi titok. Egy feladat végrehajtására keresnek hősöket. Nekem kell megkülönböztetnem a kalandorutánzatokat a tapasztalt harcosoktól. Amint látom, neked még fegyvered sincs, úgyhogy, csocsi!

– Hé, várjunk csak! Fegyverem azért nincs, mert nincs szükségem rá – füllentette Yabbagabb, mivel azt mégsem mondhatta meg, hogy olyan csóró alak, akinek nem telik rá.

– A mágia hatalmas erőinek parancsolok, így fegyver nélkül is életveszélyes vagyok.

– Na, ennek örvendek... Jó lenne, ha bebizonyítanád. Valamilyen erősebb varázslatodat, ha bemutatod, nyugodtan beléphetsz te is – morogta az öreg, majd unott közönnyel az arcán végigtekintett Yabbagabb igencsak megviselt ruházatán.

– Vén, tudálékos csontkollekció! – suttogta Yabbagabb halkan, hogy az öregapó ne hallhassa meg. – Miért kell kötözködnöd? Három nyomorék törpét beengedsz, csak nekem játszod az agyadat?

Szegény Yabbagabbnak ismét be kellett vetnie briliáns elméjét. Infralátással vagy mágia érzékelésével itt nem sokra megy. A böfögtető varázslata sem biztos, hogy meggyőzné a fehércsuklyást. Egy tűzgolyó azonban pont megfelelne a célnak. Kár, hogy ezt a roppantul hatalmas varázslatot még nem volt képes elsajátítani, de egy olyan ördöngös fickónak, mint mágusharcosunk, ez nem jelenthetett akadályt. Megköszörülte torkát, megmasszírozta ujjait, majd kerekded nyolcasok formálásába kezdett. Mialatt kezének mozgása egyre gyorsabb ütemet vett fel, halk ritmikus kántálásba fogott. Megpróbálta a mágikus szavakat úgy ejteni, ahogy azt a nagy varázslóktól elleste. Habár tudta, hogy a természet energiáit nem képes összpontosítani egy tűzgolyó megformálásához, kívülről bármelyik tapasztalatlanabb mágiaűző számára úgy festhetett, mintha kántálása egy tűzlabdát idézne elő. Az öregapóról hirtelen leolvadt a mogorva álarc. Homlokán kövér izzadtságcseppek jelentek meg, szeme óriásira kerekedett és ijedt döbbenettel meredt az egyre jobban belelendülő Yabbagabbra. Korát meghazudtoló fürgeséggel ugrott oda hozzá, és lefogta kezeit.

– Megvesztél, ember?! Mindnyájunkat el akarsz pusztítani?!

Yabbagabb dühösen nézett farkasszemet az öregemberrel, így fejezve ki haragját, mert belezavarta a varázslatába.

– Most már bemehetek, tata? – kérdezte, és közben azon gondolkodott, hogy milyen erősebb varázslat parancsszavait tudná még eljátszani. Erre nem volt szükség, a fehércsuklyás illedelmesen meghajolva félreállt az útjából.

– Lépj be, ó mágia mestere! Megtisztelsz jelenléteddel.

Yabbagabb úgy is tett, büszkén besétált a kapun. A sátorban hűvös félhomály fogadta, és egy függöny, melyen reszelős hang beszédfoszlányai szűrődtek át. A selyemfüggönyt félrerántva kör alapú teremben találta magát. A teremre szinte teljes sötétség borult, de a szobában tartózkodók körvonalait így is ki tudta venni. Hatan ültek körül egy asztalt, egy hetedik csuklyás alak pedig élénken gesztikulálva magyarázott valamit. A legkülönösebbnek a társaság fölött lebegő torz szellemalak hatott. Egy zöldes fénnyel derengő gömb formájú lény körözött a levegőben, testét egy óriási száj és egy gigantikus látószerv alkotta. A lény kobakján – haj helyett – szemgolyókban végződő kis csápok vonaglottak.

– Azt ott nem kellene lecsapni? – szólalt meg félénken Yabbagabb, és a repülő förmedvényre mutatott. A csuklyás alak, aki megszólalásig a kapuőr ikertestvérének tűnt, abba se hagyta a beszédet, csak az asztal felé biccentett, jelezve, hogy foglaljon helyet. Yabbagabb, miközben leült az egyetlen szabad székre, szemével a zsarnoki tekintetű szörnyet bámulta, és megpróbált koncentrálni a csuklyás személy beszédére.

– Ez egy Beholder, más néven Szemzsarnok. Az újonnan jött kalandor kedvéért hangsúlyozom, ez csak egy illúzió. Egy szavamba kerül, és szertefoszlik. A Szemzsarnok leggyakrabban elhagyott vadonban, erdei barlangban tanyázik. Levitáció útján mozog – lassan lebegve. A gömb felszínén tíz szemnyúlvány található. Középen van egy nagy tizenegyedik szem, és egy hegyes fogakkal teli száj. A testet kemény kitinborítás védi, ezért nehéz fegyverrel megsebezni. Szemei – varázslat forrásai. Mindegyik látószerve más-más mágiát hordoz. Pillantásával altat, húst kővé változtat, vagy rosszabb esetben halált okoz, és icipici részecskékre bomlasztja szét nemkívánatos ellenfelét. A központi szem ellen-mágiát sugároz. Ahova ez a szem néz, ott megszűnik mindenfajta mágia. Nem lehet varázsolni, a mágikus tárgyak elveszítik természetfeletti tulajdonságaikat, míg az ellen-mágikus mezőben tartózkodnak... Sok sikert kívánok az elkövetkezendő harchoz, ugyanis egy Szemzsarnokot kell az árnyvilágba küldenetek. Egy falu közelében épült, ősrégi kolostor katakombái-

ban vert tanyát a szörny, és jelenléte nyugtalanságot okozott a falusiak között. Ha egy ilyen bestia megéhezik, akkor napok alatt képes elpusztítani a település összes lakóját. A falu elöljárósága felhatalmazott minket, hogy ötezer csengő aranytallérral jutalmazzuk azt, aki a katasztrófa megtörténte előtt végez a Szemlélővel. Kik azok, akik vállalják a feladatot?

Yabbagabb csak most vette szemügyre az asztaltársait. A három ellenszenves törpe vele szemben ült. A főhős mellett tehénkedő alak hirtelen felpattant székéről.

– Ne legyen a nevem Wordar, ha nem aprítom miszlikbe a szörnyet.

Minden szem Wordarra szegeződött. Baromi izomzatú barbár volt. Barlangi medve bundáját hordta, bal kezében pedig egy félelmetes dárdát markolt. Övében két tőrt tartott egy gondosan összetekert lasszó mellett. Kardhüvelye, benne hatalmas fegyverével, egy széles karddal, féloldalasan a hátára volt vetve. Mágusharcosunk már látott Ogrét, és leginkább ezen óriási teremtményhez tudta hasonlítani a barbár erejét.

– Segítünk neked, Wordar! – kiáltotta a leghosszabb szakállú törp, akit Yabbagabb magában mindjárt el is keresztelt Főszakállnak. – Megyünk mindhárman.

– Akkor már öten leszünk – állt föl az asztaltól egy vörösköpönyeges öregapó. A nyakába akasztott láncra egy aranykarika volt felfűzve.

– Én, az Élet Istenének ministránsa – szólalt meg érces hangon – nem engedhetem meg, hogy bárki is az örök körforgás ellen szegüljön, és időnek előtte emberfalvakat vigyen át az árnyékvilágba. A Zsarnoki Szemlélőt ezennel átokkal sújtom, és veletek tartok, hogy átkom beteljesedjen.

Most főhősünkön volt a sor.

– Minél többen indulunk, annál nagyobb az esélyünk a sikerre. Természetesen csatlakozom a társaságotokhoz. Az én nevem Yabbagabb. Mágus vagyok és harcos, meg pap és pszionicista.

Az utolsó kalandozó fekete köntöst viselt szürke palásttal, és felettébb titokzatosan viselkedett.

– Mikor indulunk? – kérdezte, és többet nem is beszélt.

A csapat – miután megkapta a Beholder tanyájához vezető út térképét – azon nyomban útnak indult. Az útból egyre inkább ösvény lett. Az ösvény néha-néha eltünedezett, majd váratlanul újra megjelent. Az éjszaka egy négyszögletű kerekerdőben érte utol őket. A csapat tábort vert, és kegyetlen, vérszomjas terveket szőtt a Zsarnoki Szemlélő elpusztítására. Wordar vitte a szót:

– Személyes tapasztalatomra és harcban való jártasságomra hivatkozva úgy gondolom, a leghatékonyabb megoldás az lenne, ha az elrémisztés taktikáját alkalmaznánk. Csatakiáltásokat ordibálva és harciindulókat zengve megrohamozzuk a szörny fészkét. A lény annyira meg fog ijedni elsöprő támadásunktól, hogy a világ legtávolabbi sarkába menekül.

Yabbagabb a fejét dörzsölte ekkora ökörség hallatán, és meglehetősen furcsállotta, hogy a többieknek tetszett az ötlet.

– Micsoda remek terv, Wordar – suttogta Főszakáll, és kezet rázott a barbárral. Az életpap már kevésbé örvendezett.

– Kötelességemnek érzem bejelenteni, bár a taktika zseniális, és bátorkodnék módosítani rajta egy keveset. Mi lesz, ha az ordibálással, amit csapunk, nem ijesztjük meg a lényt? Így lenne ideje felkészülni a fogadtatásunkra. Erre azonban nem lesz lehetősége, mert mi a közelébe lopakodunk, és csak az utolsó pillanatban zendítünk rá a csataindulóra. Tehát, ha képes is felülkerekedni a félelmén, mindenesetre meg fog lepődni. Ekkor már nyert ügyünk lesz...

A feketecsuhás, mindeddig hallgató, középkorú férfi felállt, és idegesen járkálva a fejét csóválta.

– A terv rossz, mert befejezetlen. Mit ért azon a ministráns úr, hogy nyert ügyünk lesz? Én elmondom a történet végét. A csapat meglepi a Szemzsarnokot, ami már önmagában is szinte lehetetlen. Hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy a lény tizenegy szemmel pásztázza környezetét. De ha sikerült meglepnünk, akkor sem nyertük meg a játszmát, mert amíg egy kétméteres húsgömböt lekaszabolunk, addig mindegyikőtökből szobrászati remekmű vagy egy marék hamu lesz. Ennek a szörnynek az összes látószerve halált hordoz. Vagy talán azt képzeltétek, hogy félelmében elpirul és lesüti a szemeit?

– Érdeklődve várjuk a te javaslatodat – mondta gúnyosan az életpap.

– Az én ötletem abból áll, hogy bekerítjük a Beholdert. A csapat tagjai elölről és oldalról támadva elterelik a Szemlélő figyelmét, amíg én – a szörny háta mögé lopakodva – varázserőm segítségével megvakítom a lényt. Ha a teremtmény nem lát, akkor könnyedén végezhettek vele.

– Ha jól értem, mi lennénk a csali – dörmögte Yabbagabb. – Amíg a varázslatod nem fogan meg, addig a félelmetes fogaival és szemeivel minket fog ostromolni a Zsarnok. Ez aztán jól hangzik! – mondta gúnyosan. – Elfogadjuk?

– IGEN! – üvöltötte bele a csapat a sötét éjszakába. Mágusharcosunknak azonban nem volt ínyére a csali szerep, ezért ravasz fejével sürgősen ki kellett eszelnie valamit.

– Egy apró dolgot módosítanék, ha megengeditek – szólalt meg Yabbagabb. – Mivel én is mágiaűző vagyok, ezért a varázsló mellett a helyem!

– Tudsz vakságot okozni? – kérdezte a feketekámzsás mágus, és Yabbagabb szemébe nézett.

– Hogyne tudnék! A kedvenc időtöltésem, hogy szörnyeket vakítgatok – vágta rá szemrebbenés nélkül. Az igazat megvallva azonban Yabbagabb mindössze annyit értett a vakításhoz, amennyire bárki képes szögesbunkójával kiütni az ellenfele látószervét.

– Rendben, te a háttérben maradsz velem – mondta a feketekámzsás, és az életpap beleegyezően bólintott. A társaság témát váltott, és belekezdtek az éjszakai őrség megtárgyalásába. A mágus a varázslás fárasztó műveleteire hivatkozott.

– Nekünk, mágusoknak kellőképpen ki kell aludnunk magunkat, hogy holnap képesek legyünk hibátlanul alkalmazni a vakítás-varázslatot. Így tehát, mi nem őrködhetünk.

Yabbagabb helyeselt, majd a fejére húzta a takarót. Míg el nem nyomta az álom, a csapattagok társalgását hallgatta.

– Az istenével való beszéd elszívja a pap életenergiáját, akárcsak a mágusoknál a varázslatok. Reggel transzcendens kapcsolatot kell létesítenem az Élet Istenével, hogy a holnapi csatában áldás és ima ereje segíthesse a csapatot. Bocsássatok meg, de most nyugovóra térek – mondta a pap, és ágynak dőlt.

– Négyen maradtunk – dörmögte a leghosszabb szakállú törpe. – Márpedig mi nem vagyunk éjszakai baglyok. Ránk ugyan ne számítsatok! Törpök, takarodó!

Ily módon Wordarra esett a választás, akinek volt ideje töprengeni, milyen indokot találjon ki, hogy lefeküdhessen. Barbár létére elég gyorsan rájött a megoldásra. Csak úgy, magát győzködve morogta:

– Elvégre erdei ember vagyok. Olyan éberen alszok, hogy az első neszre felébredek. Vagyis teljesen mindegy, hogy szunyókálok-e egyet, vagy reggelig virrasztok.

Így történt, hogy a héttagú társaság mind a hét tagja az igazak álmát

aludta aznap éjszaka. Lett is reggelre nagy meglepetés. Yabbagabb arra ébredt, hogy valaki a fülét harapdálja. Még mielőtt kinyitotta volna a szemét, odasózott az öklével, ahol sejtése szerint az ismeretlen érzékeny pontjának kellett lennie. Elfulladó vonítás tört fel a kis lény szájából, miközben hármat bucskázott a levegőben.

– Koboldok! – üvöltött fel Wordar, és letaglózta azt, amelyik éppen azon erőlködött, hogy megszabadítsa a csizmájától. A megszeppent apránép rémülten menekült az erdő fái közé. A pap még dühödten kutatott utánuk, de a kis teremtmények a rejtőzködés nagymesterei voltak. A ministráns és a többiek immáron csak egymáson tölthették ki haragjukat. A barbárnak eltűnt az egyik lábbelije, a papnak az aranyból készített karikaszimbóluma. Az egyik törpének ellopták a baltáját, egy másiknak pedig a sisakját. Természetesen mindenki a másikat hibáztatta figyelmetlenségéért. Yabbagabb most örült először annak, hogy nem volt semmije, amitől megfoszthatták volna. Leszámítva persze varázsfüzetét, melyet a gatyájában rejtett el. Miután mindenki az összes káromkodást elszavalta, melyet ismert, búskomor hallgatásba merültek. Az életpap kaját varázsolt és falatozni kezdett. A szörnyvadászok sóvárogva figyelték az étkezését. Mikor végzett, csettintett egyet, és a maradék sülthús eltűnt. Yabbagabbnak sikerült levadásznia egy kókuszdió nagyságú békát. Jobb körülmények között csak a combját ette volna meg, most azonban az egészet megsütötte és befalta. A törpék vadászösvényére nem mosolygott rá a Szerencse Istennője. Így trófeájuk és reggelijük csupán egy csigabiga és egy kövér giliszta volt. Mindenki megette a zsákmányát, majd tábort bontottak.

Az út hátralévő része eseménytelenül telt el. Délutánra feltűntek az ősi kolostor romjai, melynek mély járataiban valahol a Zsarnok kóborolt. A bejárat inkább barlangnyílásra emlékeztetett, mintsem egy épület kapujára. A csapattagok beözönlöttek a hasadékon, és egy földalatti járatban találták magukat. Wordar csörtetett legelöl, mögötte bivalycsordát megszégyenítő zajjal lopakodtak a többiek. Először halkan, majd egyre hangosabban pusmogtak, végül pedig már ordibáltak.

– Kinél van fáklya?

– Nincs szükségünk fényre, mi látunk a sötétben – dörmögte az egyik törp.

– Én akarok középen menni! – sipákolt a mágus.

Főszakállnak se tetszett a sorrend.

– Hadd menjek én elöl! Így barbár találja meg az összes kincset.

– Hú-hú-krrr!

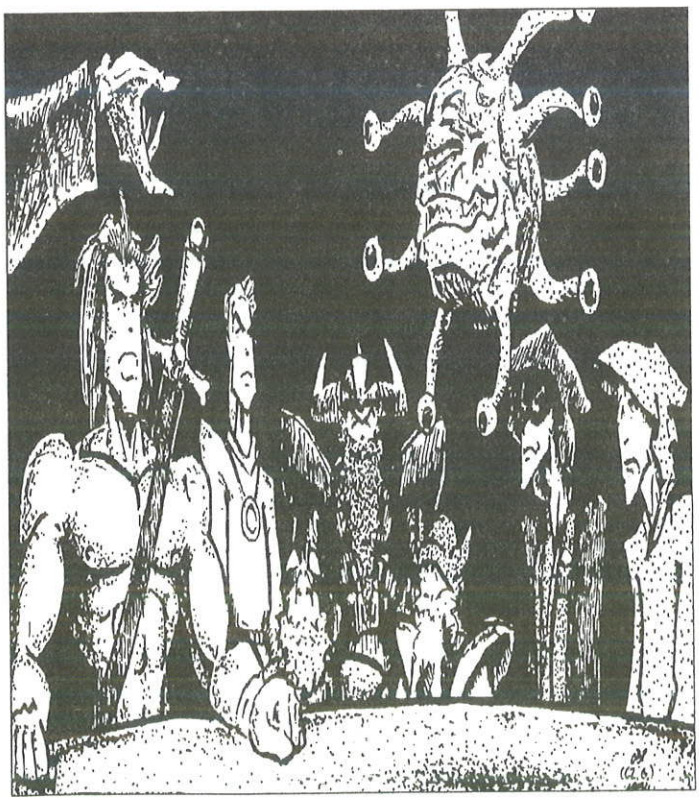

– Yabbagabb állítsd le magad! Elég félelmetes a barlang a huhogásaid és a morgásaid nélkül is.

– Nem akarok veszekedni, de valaki rálépett a lábamra. Szálljon le, vagy csonkítás lesz! – mennydörögte a barbár.

Az egyik fordulótól kezdve a fal valamilyen ismeretlen anyaggal volt bekenve, mely halovány fényt árasztott. Így a csapat láthatta, amint a félhomályban hirtelen eltűnt előlük Wordar. A barbár tehénhanggal zuhant le egy veremcsapda mélyére. A verem alján hegyes karók meredeztek, melyek felnyársalták az elővigyázatlan felderítőt. Az áldozat azon nyomban bomlásnak indult. Bőre elsötétedett és megrepedezett, ami arra engedett következtetni, hogy a karók különösen erős méreggel voltak bekenve. Mindenki mélyet sóhajtott... megkönnyebbülésében, hogy nem saját maga ment elöl. Az életpap a csapda széléhez ballagott és ellátta kötelességét.

– Könnyen jött, könnyen ment. Áldassék a neve! – kántálta és kört vetett.

– Menjünk, itt már nem tehetünk semmit.

Szótlanul megkerülték a vermet, és egy kitárt kétszárnyas bronzkapu előtt találták magukat. A bejárat fölötti boltív bemélyedéséből egy vízköpő szobra nézett le rájuk. Csúf, torz pofája és denevérszárnya volt. Az egész szobor olyan groteszknek és élethűnek tűnt, hogy a szörnyvadászok beleborzongtak a látványba.

– Menjen Yabbagabb előre! – suttogta Főszakáll.

– Bölcs döntés – hagyta jóvá a ministráns. – Elvégre ő a mágus-harcos pszionicista.

Yabbagabb hiába is próbált tiltakozni, társai leszavazták. Halkan felsóhajtott, majd belépett a kapun, és lassan elindult az új folyosón. A csapat le-lemaradozva követte. A járat folyamatosan kiszélesedett, mígnem egy oszlopcsarnokba érkeztek. A terem közepéről hiányoztak az oszlopok, és a földet gallyakból összehordott fészek töltötte be. A fészekben aranypénzek, csillogó drágakövek, értékesnek tűnő tárgyak és díszes kötésű fóliánsok hevertek szanaszét.

– A Szemlélő fészke és kincsei – motyogta az életpap. – De hol lehet a szörnyeteg?

A törpék és a mágus a fészekhez rohantak.

– Egyszer nekünk is lehet szerencsénk.

Yabbagabb sajnos hosszasan tanulmányozta a terem falait borító freskókat és az oszlopok faragásait, így lekésett az osztozkodásról. Már mindenki a kezében szorongatta a legértékesebb dolgokat.

– Adjatok nekem is valamit – sipákolta Yabbagabb. A feketekámzsás varázsló nagy kegyesen megszánta egy pálcával.

– Nesze, vidd! Még van benne egy töltet, mely semlegesíteni képes egy varázslatot.

Mágusharcosunk eltette a pálcát, majd dühöngeni kezdett.

Nem jól van ez így! Hogyhogy neked három pálca jutott?! És miért a törpék rakták el a tucatnyi ékszert meg a tekercseket? Ne legyetek már prosztók!

– Tényleg, miért a törpék rakták el a tekercseket? – vigyorodott el sátánian a mágus, és feltűrte a ruhája ujját.

Főszakáll hangosan felhorkant.

– Valami nem tetszik?!

– Nem tetszik a sörte, amit szakáll helyett hordasz – sziszegte Yabbagabb. A három törpe szinte egyszerre bömbölt fel, és előrántották baltáikat. Főhősünk és a mágus varázslat kántálásába kezdett. Az életpap feltartotta a kezeit, és úgy kiabált.

– Pax, uraim, pax! Békesség és összetartás! A gonosz csak így győzhető le.

Természetesen senki sem figyelt rá. A törpék megrohamozták Yabbagabbot, Yabbagabbnak pedig már csak pillanatokra volt szüksége a böfögtetővarázslat befejezéséhez. Azért valaki mégiscsak meghallotta a pap üvöltözését, és iszonyatos bömböléssel válaszolt, mely visszhangzott a csarnok oszlopai között, és megremegtette a hat szörnyvadászt. A törpék majdhogynem elejtették a baltáikat, annyira megijedtek. A mágusnak megszakadt a varázslata, Yabbagabb pedig valahol elvéthetett egy varázsigét, mivel mélyről jövően és elnyújtottan, a dermesztő csöndben gubbasztó társaira böfögött.

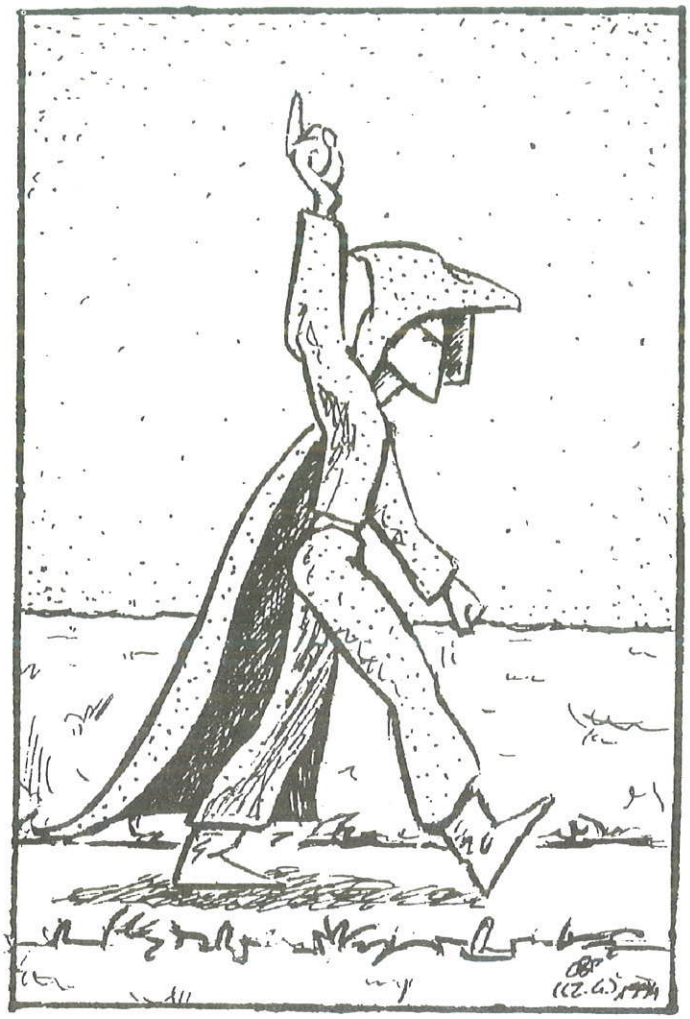

– Hazajött a Beholder! – nyüszített fel az életpap, és a menekülésen törte a fejét. Más kijárat azonban nem volt, csak az az egy, amelyiken át bejöttek. Onnan viszont a Zsarnok közeledett. Lépteket nem hallottak, csak halk sziszegést, ami bántó élességgel furakodott be elméjükbe. A szörnyvadászok egymásra néztek, tekintetükben a halálraítéltek szorongása tükröződött.

Mindent a terv szerint csináljunk, akkor nem lehet baj – suttogta a mágus. – Én és Yabbagabb elrejtőzünk az oszlopok mögé. Ti rohanjatok a terem végébe, és ott várjátok a Szemlélőt! Mikor elsuhant mellettünk, hátbatámadjuk a vakítás varázslataink kal.

– Nyugalom és győzelem! – bátorította a csapatot a ministráns, és mindenki a helyére szaladt. Yabbagabb egy oszlop fedezékében talált menedéket, mögötte a mágussal. A varázsló halkan felkuncogott.

Ezek akarták harci indulójukkal megrémiszteni a Beholdert?! Alig mernek moccanni a félelemtől.

– Psszt! Ez egyáltalán nem nevetséges – torkolta le Yabbagabb a mágust.

– Valóban nem. De az már igen, hogy Főszakállra a vakítás-varázslatomat akartam ráolvasni, mikor megzavart a Beholder bömbölése. Vicces, de nincs több vakításom. Szerencsére te majd megmented a csapatot.

Yabbagabb zavartan vakarta feje búbját.

– Ha már ilyen őszinte voltál, akkor én is az leszek. Nemcsak te, hanem én is a vakítás-varázslatomat lőttem el az imént. Most mi legyen?

A feketekámzsásnak hatalmasra nyílt a szeme, majd pedig résnyire szűkült.

– Van egy olyan érzésem, hogy kettőnk közül még egyikőnk sem sajátította el a vakítás-varázslat alkalmazását, és te is csak azért füllentetted hogy ismered, mert a háttérből akartad szemlélni az eseményeket. Örvendek a szerencsének! Obur, a varázslótanonc vagyok.

– Örvendek a balszerencsének! – suttogta Yabbagabb, és kezet rázott Oburral. – Valóban nem ismerem a vakítást, addig azonban nem futamodok meg, amíg el nem lőttem az összes varázslatomat a szörnyetegre!

– Helyes! Nekem van még a fejemben egy fényvarázs. Ezzel egy időre talán meg lehet vakítani. Próba szerencse!

Hirtelen mind a ketten elhallgattak, mert a csarnokba egy két méter átmérőjű, óriási golyóbis lebegett be. Vérszomjas tekintetével szinte a falhoz szögezte a törpéket és a papot. Végül a társaság bátorságot merített a ministráns imájából, és rárontottak a hústoronyra. Mikor a Beholder maga mögött hagyta a mágia két novíciusát, a két rejtőző előosont fedezéke mögül, és halk kántálásba kezdtek. Főszakáll önelégült mosollyal felvett egy szemüveget, melyet az ősidők híres arkmágusa, Otto készített, és rendeltetése az volt, hogy semlegesítse a viselőjére ható pillantással történő mágikus támadásokat. Közben Yabbagabbnak létrejött a böfögtető varázslata, és a Beholder halkan felböffentett. Obur is elkántálta a fényvarázst, azonban a fényes gömb jóval a szörnyeteg feje fölött jelent meg.

– Sajnálom! – mentegetőzött a mágus.

Volt is mit sajnálnia, mert a következő pillanatban a legfiatalabb törpe összes kincsével együtt parányi részekcskékre esett szét. A korban középen álló egyszerűen csak meghalt, szemei fennakadtak. Főszakáll döbbent arccal megkövesedett, és minőségi kertitörpe lett belőle. Szemüvege kiválóan semlegesítette volna a kővéváltoztató varázst, sajnos a szörny központi szeméből a területre bocsátott ellen-mágikus aura megszűntette a szemüveg varázserejét. Az életpap fohászért ordibált, olyan hangerővel, hogy még egy süket isten is meghallotta volna a jajveszékelését. A földöntúli segítség csak nem akart megérkezni, a ministráns izmai mágikusan megbénultak, képtelen volt megmozdulni. A szörnyeteg azon töprenghetett, hogy a bénult csuhást falja fel, vagy előtte inkább intézze el a háta mögött motyogó két alakot. Mindenesetre becsukta pici szemeinek többségét, mert nem akarta, hogy a finom falatok kővé változzanak vagy cafatokra robbanva vesszenek kárba. A Beholder tétovázását megpróbálta kihasználni a két kaja-jelölt. Mielőtt a Szemlélő szembefordulhatott volna velük, Obur egy tekercset halászott elő övéből és felolvasta. Halk pukkanás után hűlt helye volt a mágusnak.

– Elteleportált – mérgelődött Yabbagabb. – Szép kis barát! Nekem bezzeg nem adott ilyen tekercset.

Így főhősünk kénytelen volt a menekülés hagyományos útját választani. A taktikai visszavonulás mellett döntött, és kirohant a teremből. A Beholder, mint egy katapultlövedék, szorosan a nyomban suhant, néhaféha a falnak súrlódva és szikrákat szórva.

Yabbagabb egy kis előnyre tett szert, de tudta, hogy ez csak időleges. Átrohant a vízköpős kapu alatt és megtorpant a verem szájánál. Ördögi terv kezdett pislákolni ravasz elméjében.

– Csak nem fogok megfutamodni? Végülis ötezer aranyról van szó!

Hátrapillantott, de a Zsarnok még nem tűnt fel a kapuban.

– Megszerzem a skalpodat, te dög! – suttogta lihegve.

Előbányászta a mágustól kapott varázspálcát. A benne lévő mágia semlegesítése varázslat maradt az utolsó lehetősége a győzelemre. Felugrott, elkapta a vízköpő pofáját, és feltornászta magát a kapu fölé. A falból kinövő denevérszárnyú szobrászati torzszülöttön gubbasztva várta, hogy a szörnyeteg elsuhanjon alatta. Néhány másodperc kellett csak hozzá, és a kapu szájában máris feltűnt a Szemlélő. A testén vonagló szemnyúlványok idegesen fürkészték a környezetét. Yabbagabb összekuporodva, lélegzetét visszafojtva számolta magában, hogy a szörnyeteg mikor érhet a verem fölé.

Két méter, egy méter... Most!

Yabbagabb felegyenesedett, a Zsarnokra szegezte a varázspálcát, és a mágia ősi nyelvén kimondta a pálcába vésett parancsszót. A Beholder reakciója csak egy pillanatot késett, de ez végzetessé vált számára. A hős, ha csak egy percre is, de semlegesítette a szörnyeteg repülését lehetővé tevő levitáció varázst. A nemrég legyőzhetetlennek hitt sátáni teremtmény tehetetlen hústömegként zuhant alá a mélységbe. Még egy fülsértő

sikollyal tudtára adta a világnak megdöbbenését, majd Wordar, a barbár mellett mérgezett karókkal áttűzdelve felismerte, hogy ő is csak halandó. A veszedelem megszűnt. A nyugodt csendet léptek zaja törte meg, és a folyosó egyik végéből az életpap bukkant fel, a kijárat felől pedig a mágus közeledett.

– Győztünk? – lihegte a ministráns, és maga se tudta, hogy ez kérdés volt vagy inkább kijelentés.

– Én azért jobban csináltam volna – jegyezte meg Obur.

Yabbagabb csak mosolygott rájuk, és közölte, hogy egyiküknek le kell másznia a szörny szemnyúlványaiért. Elvégre a megbízójuknak valamilyen bizonyítékot kell felmutatniuk, hogy kifizesse az ötezer aranyat. Yabbagabb nem gondolta volna, Oburról, hogy ilyen készséges, de a mágus azonnal elvállalta a feladatot. Kötelek segítségével leengedték, majd nézték, ahogyan Obur levagdossa egy késsel a Beholder szemnyúlványait. Azután végignézték, mint vesz elő a mágus egy tekercset, és olvassa fel azt.

– Az ördög nyeljen le és emésszen meg, Obur! – ordibálta Yabbagabb.

– Visszateleportálhatott Murdarba – szögezte le a ministráns. – Nála van a bizonyíték, övé az arany.

Mágusharcosunk nem hagyhatta ennyiben a dolgot. Az életpap beletörődöt, hogy átvágták, és nincsen értelme visszamennie Murdarba. A ministráns úgy döntött, hogy eltemeti a halottakat, majd megkeresi a falut, és megviszi a lakóknak a jó hírt. Talán csurran-cseppen neki egy-két arany. Yabbagabb elbúcsúzott tőle, és a megérdemelt jutalom reményében Murdar felé vette az útját. Mivel sietett, másnap kora délelőttre már elérte célját. Gyorsan berontott a fehércsuhások sátrába. A két fehérruhás öregember éppen személyes holmijait csomagolta egy Feneketlen Zsákba.

– Járt itt tegnap egy feketekámzsás varázsló? Oburnak hívják!

– Természetesen itt volt a Beholder legyőzője. Szegény feje félig beleteleportált a földbe, már nem lehetett megmenteni. Viszont a kezében megtaláltuk a szemnyúlványokat. Így tudtuk meg, hogy ő a Szemzsarnok legyőzője – válaszolta nyugodt hangon az egyikük.

– Szóval Obur meghalt – Yabbagabb alig merte elhinni, hogy az övé lett az ötezer arany. – Én a társa voltam, és együtt teljesítettük a küldetést. Ezért a jutalom most engem illet.

A fehérruhások a fejüket csóválták.

– Nem akarunk elkeseríteni, mágia mestere, de előbb kellett volna jönnöd. A jutalomból mára nem maradt semmi. A hős emlékének adózva, megvettük a város temetőjében álló leghatalmasabb kriptát. A temetés ma hajnalban történt, és a maradék ezer aranyat Murdar főpapjának adtuk, aki a Beholder legyőzője felett a végső imát mormolta.

Yabbagabb összehúzta sűrű szemöldökét, és megvakarta szőke tincsekkel borított kobakját.

– Elmentek a trollok ülepébe! – mondta végül, majd maga mögött hagyta a várost, és remélte hogy vele együtt a balszerencséjét is.

Ugye olvastad A Gyűrűk Urát, a fantasy irodalom leghíresebb alkotását?
Ugye ismered a szerepjátékot, az egyik legszórakoztatóbb játékformát?
Van kedved egy nagy utazáshoz – ellátogatni Középföldére és részt venni e csodálatos világ kalandjaiban?

Ha igen, akkor a Középföldé Szerepjáték a Te játékod!

KÖZÉPFÖLDE SZEREPJÁTÉK™

"Egy játék mind fölött"

Az amerikai ***Middle-earth Roleplaying (MERP)*** szerepjáték magyar kiadása

A játékrendszert összefoglaló kötet ára 1280 Ft., megvásárolható a szerepjáték szaküzletekben (*Sárkányfészek*, 1052 Budapest, Bárczy I. u. 1.—3.; *Silverland*, 1036 Budapest, Lajos u. 40.), ill. megrendelhető rózsaszínű csekken az **ODIN Bt**.-től (**1680 Pf. 33**.). A címedet lehetőleg *olvashatóan* írd fel; ne felejtsd el az **irányítószám**ot! A kiadó a csekk 60 Ft-os feladási költségét magára vállalja, ezért a csekken csak 1220 Ft-ot kell feladnod. (Tehát a feladáskor összesen 1280 Ft-ot fizetsz. Több példány rendelése esetén a kedvezmény csak az egyik kötetre áll.) A *Közlemények* rovatban tüntesd fel, hogy a pénzt a Középföldé Szerepjáték megrendelésére küldöd. A feladóvevényt tartsd meg, ez a Te nyugtád.

A kötetet postán küldjük el, külön postaköltséget nem számítunk fel.

A játékhoz szükséges két db. tízoldalú dobókockát ajándékba adjuk a keménykötésű szabálykönyvhöz.

Kedvezmények: ha Túlélők Földje játékos vagy, ezt tüntesd fel a Közleményeknél, és minden megrendelt példány után egy ingyenfordulót kapsz ajándékba. Ha a könyvvel együtt egy évre előfizeted a Bíborholdat, a könyvre 100 Ft kedvezményt kapsz (tehát 1 MERP + egyéves Bíborhold-előfizetés megrendelésére 2660 Ft helyett csak 2560 Ft-ot kell küldened).

A nagy hősök, Aragorn, Frodó és Gandalf után Te is beírhatod neved a legcsodálatosabb fantasy világ történelmébe!

Ne késlekedj! Rendeld meg még ma a szerepjátékot, mely a legnagyobb fantasy világot kelti életre!